

— Час перезавантаження Землі настав. Буде це повне знищення чи народження нового світу на руїнах старого — сподіваюся, ви зможете вижити й знайти відповідь!

Раптово світ спалахнув, наче ввімкнулася червона сирена. Жах, що місяцями визрівав у надрах планети, нарешті вирвався назовні, і за одну ніч пекло помінялося місцями з людським світом!

— Носію, наш час теж настав. Дозволь системі прив'язатися до тебе, і я допоможу тобі вижити й знайти відповідь!

Механічний голос звучав холодно і водночас спокусливо. Ця суперечливість нагадувала зло, що підглядає з каналізаційного стоку, і в Ле Буцяня це викликало лише огиду.

— Мені не потрібні жодні собачі відповіді. Чи загине Земля, чи відродиться — яке мені до того діло? Я й сам якось виживу в цьому апокаліпсисі, а якщо помру — значить, сам винен, не пощастило, так мені й треба! Не намагайся використати мене для своїх темних цілей, ти обрав не того! А-ха-ха!

Ле Буцянь глузливо сміявся, його обличчя викривила божевільна посмішка. Холод, що виходив від нього, був дивним і лякаючим. Здавалося, його хвороба знову загострилася. Що це за хвороба? Мабуть, параноїдальна шизофренія. Але в кутиках губ застигла насторожена посмішка, серце калатало від небезпеки, а все тіло тремтіло, наче в лихоманці.

— Якщо носій не бажає прив'язуватися добровільно, система змушена застосувати примус. Процес може бути болісним, але іншого виходу немає.

Щойно пролунав цей механічний голос, зіниці Ле Буцяня звузилися. Він зрозумів, що сталося те, чого він боявся найбільше: він не мав жодного уявлення, як протистояти дивним методам цієї незнайомої системи.

Мабуть, відчувши коливання емоцій носія, система знову заговорила:

— Боїшся? Якщо боїшся, то краще погоджуйся, це піде на користь нам обом!

— А примусова прив'язка тобі нашкодить?

— Це створить певні незручності, але тобі буде набагато болючіше!

— Ха-ха! Раз будуть незручності, то я згоден! Давай, застосовуй примус, я ніколи нічого не роблю за власним бажанням!

Ле Буцянь раптом засміявся, радісно, як дитина. Систему це образило; хоч вона й була лише механізмом, але зрозуміла, що цей впертий чоловік — надзвичайно важкий випадок.

— А-а! Здохни!

Ле Буцюнь відчув гострий біль у голові, наче хтось почав розмішувати його мозок палицею. Його знудило, світ поплив перед очима.

— Це тільки початок!

Система з легким глузуванням спостерігала за тим, як Ле Буцюнь корчиться від болю. Вона думала про те, що цього нікчемного представника нижчої раси треба добре провчити — приборканий носій точно буде слухняним.

Ле Буцюнь вишкірився, його обличчя стало ще більш божевільним, а в глибині очей спалахнуло темне світло, наче з крижаної безодні. Вени на лобі здулися, як дощові черв'яки, а шкіра вкрилася химерними червоними плямами — ознака нестерпного болю.

Погоджуйся... погоджуйся... — цей диявольський шепіт лунав у голові, намагаючись зламати його вразливі нерви. Погодься, і біль припиниться. Погодься, і отримаєш силу.

— Здохни! Нізащо! Забирайся геть!

З глибини горла вирвався розпачливий крик. Градом котилися сльози та піт. Ле Буцюнь згорнувся калачиком у кутку ліжка, його тіло здригалося від жару, а очі налилися кров'ю. Важке дихання перехоплювало груди, ніби легені ось-ось мали розірватися.

— Не чини опору, я не хочу витратити час на пошуки іншого носія.

Система не очікувала, що Ле Буцюнь виявиться настільки впертим.

— Здохни! Навіть... не сподівайся!

Ле Буцюнь прикусив губу до крові, в роті відчув присмак заліза. Він втупився в білу стелю, і в його очах горіла така ненависть і божевілля, що здавалося, він готовий пробити нею реальність. Погляд був тьманим, але рішучість не згасала.

— А-а! Відпусти мій розум, дай завершити прив'язку, інакше ми обидва загинемо!

Система раптом усвідомила, що накопичена нею енергія, наче прорвана дамба, нестримним потоком хлинула в тіло Ле Буцюня. Вона, що звикла контролювати ситуацію, запанікувала: якщо так піде далі, може статися зворотна прив'язка, і тоді вона, система, стане рабом цього норовливого чоловіка! Цього не можна було допустити.

— Тоді давай загинемо разом! Ха-ха!

Ле Буцюнь і система розпочали відчайдушну боротьбу за контроль над свідомістю. Система володіла незбагненними методами, а Ле Буцюнь боровся на смерть. Жоден не поступався, і ця битва тривала без упину...

А тим часом зовнішній світ перевернувся з ніг на голову. У глухих пралісах, серед вічних льодовиків, у безмежних пустелях і в глибинах океану — всюди, куди рідко ступала нога людини, з глибини душі лунав заклик, ніби щось стародавнє, поховане віками, почало прокидатися.

Навколо сіл рослини почали шалено рости, на очах стаючи міцнішими та густішими. Дикі тварини також не уникли еволюції: заєць міг вирости до розмірів собаки, а його очі наливалися червоним кольором, випромінюючи хижацьку лють.

Вуличні коти та собаки в містах видавали хрипкі крики, а потім зникали безслідно. У міських каналізаціях, де текла брудна вода, збиралися тисячі щурів. Вони були втричі більші за звичайних і продовжували прибувати. В темних закутках міст, де ніхто не бачив, вони готували щось жахливе. Маючи таку чисельність, як тільки вони вирвуться на поверхню, нестримна епідемія чуми стане неминучою.

Усі істоти на Землі еволюціонували, стаючи набагато сильнішими, ніж раніше. Люди теж еволюціонували, але цей процес був надто кривавим і жорстоким.

— Тату, чому ти став таким? А-а! Не їж мене! Мамо, рятуй!

У звичайній родині з трьох осіб батько раптом став диким і хижим. Його сіре, бліде обличчя та налиті кров'ю очі свідчили про одне: він перетворився на монстра.

<http://bllate.org/book/18718/1809148>